

Србија. Година 2012, време медијских и људских права и слобода. Миладин Ковачевић, момак из Србије, земље медијских и људских права и слобода, тренутни становник Казнено-поправног завода Сомбор.

Америка. Година 2008. Момак из земље Србије, одрастао у традиционалној српској лекарској породици, потукао се са момком, одраслим у традиционално америчкој богаташкој породици, који је сексуално узнемиравао Ковачевићеву другарицу. Америка монтира фотографије, измишља повреде и тучу назива „покушајем убиства“.

Србија. Година 2010. Први основни суд осудио је Миладина Ковачевића на две године и три месеца затвора због „наношења тешких повреда“ америчком држављанину. Први основни суд осудио је Миладина Ковачевића БЕЗ достављених доказа из Америке, јер су се они „изгубили“.

Србија. Година 2011. Миладин Ковачевић постаје становник КПЗ Сомбор.

Годину дана касније нико ко се бави истраживачким новинарством није се запитао шта се дешава данас са тим момком. Ево шта се дешава данас, пошто је прихваћена америчка верзија приче и без доказа момак послат у затвор: тортура се наставила-. Зашто? Зашто под нашим окриљем? Зашто се не поштује Закон о извршењу заводских санкција Републике Србије? Зашто се крше права лица лишених слободе? И на крају, зашто се о томе ћути?!

Члан 39. Закона о извршењу заводских санкција каже да осуђени који је учинио кривично дело из нехата као и лице које је први пут осуђено на казну затвора од једне до три године, распоређује се у затвор отвореног или полуотвореног типа. Али Ковачевић, за кога свака реч овог члана је одговарајућа, бива смештен у затвор тзв. полуотвореног типа али има најзатворенији третман, где му је комисија одредила да припада групи Б1, што је одмах, по налогу управника Николе Илића, промењено у још гору Б2 групу. У једном тренутку комисија предлаже премештање у отворени део тј.

Случај Ковачевић, годину дана касније

Пише: Љубица Тијанић
среда, 14 март 2012 21:39

Елан, али Управа пише наређење о чишћењу тоалета и раду у вешерници, где свака одлука комисије бива обесмишљена. Та одлука је и данас на снази, након годину дана одслужења казне.

Члан 65. истог закона каже да је обавезно човечно поступање према осуђенику што се отворено крши уколико **момку који је висок 2.06 метара одредите за радну активност прање веша у просторији нижој од њега.** Ту се такође и крше чланови 87. и 88. Закона који кажу да рад не сме бити понижавајући и да се одређује према психичким и физичким способностима, као и жељама осуђеног.

Члан 68. Закона каже да слободно време осуђени, у трајању од два сата дневно, има право на организовану физичку и спортску активност. Иако у КПЗ-у Сомбор постоје услови за остваривање спортских активности, Миладину Ковачевићу, иначе кошаркашу, оне су најстрожије забрањене.

Члан 110. и 111. Закона говоре да завод организује различите видове образовања и да је осуђенику дозвољено ванредно школовање. Закон каже али Управа не дозвољава! Миладин је био студент Правног факултета у Новом Саду када је отишао на издржавање казне и молио је Управу да му дозволи да излази на испите у роковима и тако настави своје образовање, али ниједна молба није уважена.

Права на посету изван завода, право на излазак у град, право на посету породици викендом, право на годишњи одмор, право на условни отпуст – права прописана Законом, мисаона су именица за Миладина Ковачевића.

Веровали или не, Управа измишља дисциплинске преступе у својим списима и смешта Ковачевића у самицу, само да би имала некакво покриће за нечовечно поступање.

Врхунац голготе коју овај млади човек преживљава је удар на његово здравље! Наиме, прање веша у влажном подруму неадекватне висине човеку од 2.06 метара висине, морало је изазвати обољење кичменог стуба! У више наврата, је због троструке повреде кичме, превожен у специјалну затворску болницу у Београд; тамо је прегледан, урађене су две магнетне резонанце и професор неурохирургије је препоручио оперативно, а затим и рехабилитационо, лечење – међутим Управа то није дозволила! Одлагање

Случај Ковачевић, годину дана касније

Пише: Љубица Тијанић
среда, 14 март 2012 21:39

овакве операције проузрокује константно погоршање обољења. Даље, долази до понављања упале крајника, где опет болница у Београду предлаже операцију, али свевишња Управа не дозвољава! Право болесника на лечење, на приватност у лечењу, на адекватан оперативни и постоперативни третман не важе за Миладина Ковачевића, али их зато високо квалификовани криминалци имају у изобиљу и о трошку државе, тј. НАС – пореских обвезника.

Анализирајући све, просто је немогуће не поставити питање где су сада Заштитник права грађана, Хелсиншки одбори за људска права и сви остали центри и одбори, сада када страда млад човек, који притом никада раније није имао проблема са законом?!

На питање где су слободни медији и истраживачко новинарство намеће се више потпитања и то: Ако су слободни, да ли је могуће да у толиком проценту влада једноумље?! Ако истражују, да ли је могуће да нико не пита за живот момка од 24 године?!

Србијо, земљо медијских и људских права и слобода, проговори!